ميڇڙ ماسي

ماسڙ تنهن ڏهاڙي ٻبيدا وٺي آيو. فاڪ سان اچي پوٺ يڪي چيائين، "هان وٺ پئسا، ڀلروٺي وٺي آهہ." ماسي ڦاٽا ٽٽا ڏر ڪدي ٺوپو سڳو ڪرڻ ويٺي هئي، نڪ تي رکيل عينڪ ذرا مٿي چاڙهي ماسڙ جي منهن ۾ ڏسي چيائين، "سو ڇئين جوانيءَ اٿئيبيدا ڀل ٺو ڪليئين.؟"

ماسڙ ننهن کي چيو، "پٺ استوءِ ٻاري ڏينم تبيدا ٺاهي وٺان.

"اي ٻڌين ڪين ٺو، مان ڪنهن سان وٺي ٻڪان؟"

هاڻي ماسڙ ذرا گرم ٺي چيو، "ها هلٻڌان وينو، مونسان ٺيٻڪين. پاڻ ويشنو آهين تبئي کي ڪمئن سهندين؟"

ننهن ستوءَ کي ٺيلي هٽي اچي ويهي رهي. اوچتو ماسي چڙڪ پري، اٺي رنڌٽي ڏي هلي، جتي ماسڙبيدا ڦوڙي پليٺ ۾ ڪٽي وڌا هئا. ماسيءَ چلئنٺ وٺبيهي، چپ تي آڱر رکي، ڪجهہ وت تبيني ڏنو، پوءِ گرم ٺي چيائين، "سوبيدا پليٺ ۾ ڦوڙي وجهبا آهن؟ هان؟ ٻصر وارن هٿن سان وييئہ، هاڻي تہ ڪپبيدي هاٺو ٺيو، ور يچمچوبيدي ۾ وجايو اٺئي؟ اوجهو لوڻبہ خراب ڪيئہ منيس هاڻيٻاهر اچ تہ نهٽينبيدا ٺاهي ڏيي."

ماسڙ نئي تي گيهہ وجهيبيدا اوتي ڇڏيا.

ماسيءَ ٺهلئين گرم ٺي چيو، "هاڻي تہ گيهہ جي ديگڙيٻہ پليٺ ڪيئہ نہ؟"

پوٺي جي ڏاڏي سان دل، تنهن ڏاڏيءَ کي وئي کان چڪي چيو، "تونٻاهر اچ تبلبيدا ٺاهي وٺي."

ماسيءَ پلئہ چڻلئي چيو، "اتيبيني آهيان تہ چاهي مئا؟"

ماسڙ ڪلي چيو، "ٺئيبيني ڏسي تہ مانبيدا ڪيئن ٺو ٺياهيان."

ماسيءَ "يو" کي ڊگهو ڪندي چيو، "نريو ملڪ" ۾ مورو ڦيئيٻاهر هلي ويئي. پوٺي ڪيس ڪن ۾ چيو، "امان اڄبلبا توکي ڪٺي وٺي هلندو، اها مونکي خبر آهي."

ماي هرين تہ نراڙي گهنجلئي پڇيو، "ڪٺي وٺي هلندو؟" پوءِ رڙ ڪري چيائين، "ايبيدا ڪلئي ڪٺي وٺي هلندين مونکي."

ماسڙ اندرانئي جواب ڏنو، "سئنيما تي."

ماسي وري وجي رنڌڻي جي در وٽ ٻيني. پوٺي هڪ اکبند ڪري ٺپا ڏيندي چيو، ڏنئه نه مونکي سپ خبر آهي.””هل مئا“ ڪندي ماسي رنڌڻي ۾ وڃي پهتي ماسڙ هلڻ‌ٻهلروٺيءَ سان ٻيدو ڪلڪي رهيو هو چيڪين ”پٺهين سئنميان جون ٺي ٺڪيٺون آٽي ڏنيون آهن.

”پٺ ته چٽيئه ته ڪو نه پوءِ پٺ چا جو ٺو چوي پانيجو چئه“

”پٺ ته ڪانه چٽيو ڪين مون؟ مون تي ڪونه چيومان ته رڳو ٺيئر چڻ“

”جهڙو منهنجو پاٽيجو وينو پاليئي اهرو پٺ ڪونه پاليئي ها“

هاٽيبس ڪر... پلا سگهه ڪر، تيار ته ٺي نه سئنيما ٺي وني هلانءِ“ چوندي ماسڙ ماسيءَ ڪلهي تي هٺ ٺي لاتو. ماسيءَ پرتي پڃي چيو ”پهرين اهي هٺ صلٻڻ سان ته مل هٽي گهر پليٺ ڪري چڏيو اٺيئي. منکي ته نه پليٺ ڪ“

ماسڙ ڪلي چيو، ؟توکي ته پليٺ ڪريان؟.. توکي نه پليٺ ڪريان.. هل هاٽي هل سيگهه ڪر سيگهه ته سئنيما نه شروع ٺي وڃي“

”وجي تون ٺي آءُ، مونکي ٺا پيرهيءَ ۾ اهي شوق وٹن“

اڙي پنجاهه سالن ۾ ٺي پاڻ کي پوڙهي سمجهئه ته اڄ اته پنڌ گهٽو اڳتي پيو اٺيئي“

”پنڌ تنهنجو هوندو اڳتي“

”منهنجو ته هوندوئي. مرد اسي سالن ٺڪينٻبار پئدا ڪري سگهدو آهي“

”هاٽي سب سڪر. ننڊن اڳيان ڪو شرم حياءُ ته رک“

”اڙي چري ننڊا اسانجي اڳيان شرم ڪن ڪين اسين هنن اڳيان شروع ڪريون هي ٺڪيٺون پٺنهن آٽي ڏنيون آهن چي ماسيءَ کي وني وڃ. سڃو ڏينهن سر تي چڙهي ويني آهي. گهر ۾ اڄ ته ڳالهڪڻ جو سڪبه ڪونهي“۾

”ٺڪين چيڪين“

”سو رڙ چو ٺي ڪرين ملئٺ اولاد ٺي رهيا آهيون ته‌ٺڪين چيڪين ته چا ٺيو. هل هاٽي هل. اجهو هٺبه ملي ٺو وڍان تنهنجي سرهي صلبڻ سان“

”چڏ منهنجو صلبڻ چڏ...“ ماسيءَ ڏمال ڪڍي ته ماسڙ اهو صلبڻ رکي. گينڊي وارو هٺ ڏوئڻ جو صلبڻ کڻي هٺ صاف ڪيا. ”هاني تبس“

”بس چاجي. پهرين وات صاف ڪر اڳيانهلي وهندين تبيدن جيٻانس پيئي ايندي تومان“ ڏاڍي پل ڪئي اٺمٻانيرياٽيءَ سانٻٽجي“

”چو ٺو پڇتڪين؟ هاٽيبه کڻي موٺڪي موڪل نه جوءِ کي....“

ننهنٻلئيءَ ساڙهي ڪوٺي اچي سس اڳيان رکي، ”امي هينئر استري ڪري آئي آهيان.“
ماسيءَ پهرين تہ ننهن جي منهن ۾ ويٺي نهاريو پوءِ مرڪي ڪٽي ساڙهي ڪوٺي ننهن کان ورتائين جڏهن ٻئي پير مرد ٻاهر نڪرڻ لڳا تڏهن ننهنٻلئي، پنهنجي پٽ جي ٻانهن ڪٽي سس کي پڪڙائي.
در گبند ڪري ”ماسيءَ چيو. ”هي پوٽو پهريدار بہ ڏنو اٿن. ڏاڍا چالاڪ آهن اڄ ڪلهہ جا پٽ نهر“